ema sagedaste seda sõrmust; wõib olla, ehk ta on teda isale noortel päewadel kinkinud.“

Nõnda maeti siis talupoeg sõrmusega maha, mis soowisõrmus pidi olema, ja ometi ei olnud, aga oli siiski nii palju õnne majasse toonud. Sest sagedaste ei saa keegi aru, mis õige ehk wõeriti asi on ja sant asi hääs käes saadab tihti enam kasu kui bää asi sandis käes.

Paawst Sixtus V.

Kuueteistkümnenda aastasaja esimeses pooles elas Italia maal Grotese külas waene aednik, kes suure waewaga wiinamarjade waral, mis ta oma wäikses ajas kaswatas, oma naese ja kahe lapse eest püüdis muretseda ja päätoidust toimetada. Tema kahe lapse, poja ja tütre, nimed oliwad Felix ja Camilla. Wäike Felix näitas nii palju mõistuse terawust üles, et kõik tuttwad kahetsesiwad, et temale mitte paremat kaswatamist ja õpetust osaks ei saanud. Kui poeg üheksa-aastaseks oli saanud, soowis isa oma waewa wähendada ja andis teda ühes õe Camillaga ühe talupoja juure lambaid hoidma.

Üksford leidis Camilla tee päält raamatu ja wiis selle oma wennale. Raamatud oliwad sel ajal ikka weel arwad asjad, selle pärast wõttis wend Felix suure himuga raamatu õe käest ära ja unustas oma karja selle juures kus seda-teist. Oma õitseonni ees istudes pööris ta raamatu lehti ümber,

aga ei mõistnud mitte lugeda. Ta soowis kõigest südamest temast aru saada, aga see ei läinud muidugi korda.

Raamatusse wahtides jättis ta karja koguni ulale ja waesed lambad hulkusiwad, kuhu tahtsiwad. Wiimaks tuli see talle ometi meelde, ja ta hakkas oma õe seltsis koeraga lambaid taga otsima. Ilma asjata! Ta ei leidnud kõiki üles ja läks wiimati kibedaste nuttes ja õhkades kodu peremehe ette. Peremees sai wäga wihaseks raamatu pärast ja wiskas ta kui kõige õnnetuse alustaja wette ja pani Felixi sigu hoidma, mis poisi meelest hoopis alam amet oli kui lambaid hoida.

Waene poisike oli selle alandamise pärast wäga kurb ja palus õige südamest Jumalat, et tema teda ise aitaks sest olekust ära saada. Tema palwe sai peagi kuuldud.

Aastal **1531** küünla-kuu lõpul reisis kuulus franziskani munk Michel-Angelo Askoli linna ja ekstis teelt ära. Kogemata sündis see just sel kohal, kus Felix sigu hoidis. Poiss pakkus end temale teejuhatajaks.

„Aga kus su kari nii kauaks jääb?“ küsis Michel-Angelo.

„Oh ärge muretsege ühte tema pärast,“ wastas poiss, „ma tulen enne tagasi, kui ta ümbergi pöörab. Sead on niisama pikalised, kui nad räpased on, ja ei tule enne porist wälja kui aetakse!“

„Mul näitab, nagu poleks see sugugi sinu amet sigu hoida,“ ütles Michel-Angelo.

Eesti Kirjanduse Seltsi Kasuline Kalender 1880, lk. 24